



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. P.**
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018 č.j. OAM-326/ZA-ZA12-ZA15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Spolková republika Německo.

2. Žalobce v žalobě namítal, že Spolková republika Německo neměla být určena jako stát příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Odkázal na čl. 14 odst. 1 dublinkého nařízení a dodal, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k České republice osvobozen od vízové povinnosti. Žalobce však namítl, že je občanem Gruzie, která v současné době patří mezi státy, jejichž občané jsou ve vztahu k České republice (a dalším členským zemím) osvobozeni od vízové povinnosti. V jeho případě tedy bylo namísto aplikovat kritérium podle čl. 14 dublinkého nařízení a příslušným státem měla být Česká republika. Tím, že žalovaný určil příslušný stát v souladu s čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, postupoval dle žalobce nesprávně, protože je napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný odeslal dne 13. 4. 2018 švýcarské straně žádost o přijetí zpět dle dublinkého nařízení, dne 16. 4. 2018 obdržel odpověď Švýcarské konfederace, že není odpovědným státem, jelikož žalobce byl navrácen dne 14. 4. 2017 do vlasti. Žalovaný tedy požádal dne 17. 4. 2018 Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal na území České republiky. Dne 2. 5. 2018 žalovaný obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznala. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné dublinké nařízení a vychází ze zjištěného stavu věci, když správní orgán v tomto rozhodnutí správně a dostatečně posoudil, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III Dublinkého nařízení, a proto bylo v jeho případě nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, přičemž Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení uznala. K námitce týkající se čl. 14 dublinkého nařízení žalovaný poznamenal, že i přesto, že dne 7. 2. 2017 bylo přijato (vstoupilo v účinnost 28. 3. 2017) nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestující do EU (mění nařízení č. 539/2001), a to pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, v případě občanů Albánie, Bosny a Hercegoviny, Černé Hory, Gruzie, Makedonie, Srbska a Ukrajiny nepotřebují vízum pouze ti, kteří jsou držiteli biometrických cestovních dokladů, což není případ žalobce. Ze správního spisu dle žalovaného vyplývá, že žalobce u sebe neměl cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Z toho důvodu nová úprava o bezvízovém styku na žalobce, přestože je dle čestného prohlášení o totožnosti státním příslušníkem Gruzie, nedopadá a nelze na jeho žádost o mezinárodní ochranu vztáhnout ani čl. 14 Dublinkého nařízení. Žalovaný podotkl, že z časové posloupnosti podaných žádostí o mezinárodní ochranu žalobcem v jednotlivých členských státech by v případě využití čl. 14 odst. 2 dublinkého nařízení neustále docházelo k meritornímu posouzení jeho opakovaných žádostí jednotlivými členskými státy pouze podle klíče, kde podal žalobce žádost naposledy, jelikož se bezvízový styk s Gruzii týká všech členských států; tím by byl

popřen smysl samotného dublinského systému, kdy má o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat jeden členský stát. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 12. 4. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle úředního záznamu Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 12. 4. 2018 č.j. CPR-11869-9/ČJ-2018-931200-AZ byla dne 12. 4. 2018 provedena osobní prohlídka žalobce z důvodu, zda žalobce neskrývá cestovní doklad či jiný doklad totožnosti; při osobní prohlídce nebyl nalezen žádný cestovní ani jiný doklad a nedošlo k újmě na zdraví ani ke škodě na majetku. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 4. 2018 žalobce sdělil svoje osobní údaje s tím, že je státním příslušníkem Gruzie; cestovní pas ztratil v Německu přibližně 7 až 8 měsíců zpět; hovoří gruzínsky a rusky (pasivně). Je pravoslavný křesťan, bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Dne 9. 8. 2017 odjel do Turecka a následně letecky do Německa; tam setrval přibližně 4 až 5 měsíců, potom odjel vlakem do Rakouska, kde zůstal tři měsíce. Na území České republiky vstoupil dne 12. 4. 2018 ilegálně vlakem. Jako předchozí pobyty ve státech Evropské unie uvedl Švýcarsko (březen 2017, repatriace do vlasti), Německo, Rakousko. K uděleným vízům nebo povolením k pobytu v jiných státech uvedl bezvízový styk. Předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podal v Německu a Rakousku, oboje s negativním výsledkem. Má hepatitidu typu C. V Gruzii má problémy. Kupoval auta, která poté rozebíral na součástky. Pracoval v obchodě s náhradními díly, dostal požadavek na 25 tisíc USD. Poslal jednoho člověka do Dubaje, aby součástky přivezl. Ty součástky ale nedorazily. Poté začaly problémy. Požadovali po něm vrácení peněz. Splácel dluh jednou za dva týdny až jednou za měsíc, 1.500 – 2.000 gruzínských měn, ale potom se do toho zapojila další osoba a začaly problémy. Byly to kriminální osoby. Byl napaden a zraněn. Musel na operaci (trvala tři hodiny v chirurgickém institutu), proto utekl. Při pohovoru před žalovaným dne 17. 4. 2018 žalobce k dotazu, z jakého důvodu mu německé úřady zamítly žádost o azyl, odpověděl, že když šel na pohovor, tak mu rovnou řekli, že dostane negativ; říkají to všem Gruzíncům. K dotazu na konkrétní důvod zamítnutí žalobce odpověděl, že neumí německy; vše bylo v němčině, důvod nezná. Týden to měl na Červeném kříži, aby mu to přetlumočili, bylo tam ale moc lidí a nepřišla na něj řada. Neodvolal se. Byl v takovém rozpoložení, že v tom pokračovat nechtěl, a odjel do Rakouska. K dotazu, zda byl k dispozici v táboře právní zástupce, odpověděl, že týden čekal na právníka, ale v tom táboře bylo moc lidí, nepřišla na něj řada. V Německu ho

se žloutenkou neléčili, žádal o to. Na otázku, zda se v České republice začal léčit, neodpověděl. K dotazu, proč si jako další zemi vybral Rakousko, uvedl, že tam měl kamaráda. Protože rakouské úřady jej chtěly vrátit zpět do Německa, odjel do České republiky. V Rakousku se proti rozhodnutí mohl odvolat; i právník mu říkal, že kvůli žloutence tam může zůstat čtyři pět měsíců, ale on nechtěl; v Rakousku nenašel žádnou práci. Chce zůstat tady, nechce se vrátit do Německa. Finanční příspěvek, který tam dostává, nemůže vyřešit jeho potíže. Jinou práci tam najít nemohl. K dotazu, zda pokud dostane rozhodnutí, že má žádat o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, je bude respektovat, odvětil, že podá odvolání. V České republice ani v Evropě nemá příbuzné nebo sociální vazby.

7. Ve správním spise je dále založena zpráva žalovaného ze dne 15. 1. 2018 s názvem „Německo – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“, jakož i dokumenty, z nichž vyplývá, že správní orgán dne 13. 4. 2018 požádal Švýcarskou konfederaci o přijetí žadatele zpět, dne 16. 4. 2018 byla žalovanému od švýcarského správního orgánu doručena zamítavá odpověď. Dne 17. 4. 2018 správní orgán požádal Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele zpět, přičemž německé orgány na tuto žádost v dvoutýdenní lhůtě dle čl. 25 odst. 1 věty druhé dublinského nařízení nereagovaly. Dne 15. 6. 2018 bylo žalobci doručeno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 19. 6. 2018; žalobce se v tomto termínu nedostavil. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018 č.j. OAM-326/ZA-ZA12-ZA15-2018, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Spolková republika Německo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že na žalobce se nevztahuje žádné z kritérií dle čl. 8 – 15 dublinského nařízení, pročez je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švýcarské konfederaci dne 29. 3. 2017, následně ve Spolkové republice Německo dne 17. 8. 2017 a naposledy v Rakouské republice dne 22. 1. 2018. S ohledem na shora uvedené správní orgán požádal dne 13. 4. 2018 Švýcarskou konfederaci o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice; dne 16. 4. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Švýcarská konfederace není odpovědným státem, jelikož dne 14. 4. 2017 byl navrácen do vlasti. Správní orgán následně požádal dne 17. 4. 2018 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 2. 5. 2018 došlo implicitním souhlasem ke stanovení příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce Spolkovou republikou Německo.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním

prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

10. Podle čl. 3 odst. 2 věty první dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

11. V čl. 14 dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

2. Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.“

12. Žalobci lze přisvědčit, že občané Gruzie (žalobce je dle svého tvrzení právě občanem Gruzie) jsou ve vztahu k České republice osvobozeni od vízové povinnosti. Soud v této souvislosti odkazuje na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/372 ze dne 1. 3. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Gruzie), jež vstoupilo v platnost dnem 28. 3. 2017 (dále též „nařízení č. 2017/372“). Nařízením č. 2017/372 totiž byla zrušena vízová povinnost pro občany Gruzie (za určitých podmínek, viz níže), přičemž toto nařízení je závazné pro všechny členské státy Evropské unie s výjimkou Velké Británie a Irska a dále je závazné pro Island, Norsko, Švýcarsko a Lichtenštejnsko [viz odst. (4) až (8) preambule nařízení č. 2017/372].

13. Jak plyne z čl. 1 písm. b) nařízení č. 2017/372, státní příslušníci Gruzie jsou osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Unijní normotvůrce však ustanovením čl. 1 písm. b) nařízení č. 2017/372 zakotvil do přílohy II nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, i poznámku následujícího znění: „Zrušení vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Gruzii v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).“

14. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce během řízení před žalovaným neměl u sebe cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Žalobce, který je dle svého tvrzení státním příslušníkem Gruzie, tedy neprokázal, že by byl držitelem biometrického cestovního pasu vydaného Gruzii v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví. Z uvedených důvodů nelze než uzavřít, že na žalobce se nevztahuje osvobození od vízové povinnosti provedené nařízením č. 2017/372. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že na žalobce nelze uplatnit ani kritérium dle čl. 14 dublinského nařízení. Jelikož soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobce nenaplnil ani žádná jiná kritéria

stanovená v čl. 8 – 15 dublinského nařízení (to ostatně žalobce ani nezpochybňoval v žalobě), v daném případě není státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu Česká republika.

15. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
16. Podle čl. 23 odst. 1 dublinského nařízení pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.
17. V čl. 25 dublinského nařízení je stanoveno:
„1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.
2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“
18. Podle čl. 26 odst. 1 věty první dublinského nařízení pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu.
19. V posuzovaném případě Švýcarská konfederace ve stanovené lhůtě nevyhověla žádosti České republiky o přijetí žalobce zpět na své území. Spolková republika Německo, kde žalobce rovněž neúspěšně žádal o azyl (jeho žádost byla v Německu zamítnuta), však ve stanovené dvoutýdenní lhůtě dle čl. 25 odst. 1 věty druhé dublinského nařízení na žádost České republiky o přijetí žalobce zpět nereagovala, protože platí, že Spolková republika Německo s přijetím žalobce zpět na své území v souladu s čl. 25 odst. 2 dublinského nařízení vyslovila souhlas. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s čl. 26 odst. 1 větou první dublinského nařízení, když vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž rozhodl o příslušnosti Spolkové republiky Německo k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu podané v České republice.
20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. září 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně